

Незапирный чючюръ
Излика ручи

По цвѣта росата
Бисерно каца
Вѣтрець по гората
Тихичко шумти.

Върховци превеждатъ
Крѣхкытъ елхы,
Мѣсеца здравѣхтъ
Нѣжнытъ трѣвы.

Тиха нощь прекрасна
Съ хладна вѣтрина
Колко си прелѣстна
Съ блѣдна свѣтина

Та повърхно земно
Либаво сребришь
Сърдце подгорчено
Сладостно тѣшишь.

Провикнала са й Драганка,
Отъ връхъ отъ планина:
«Изгорѣхъ либе за вода,
Както босилякъ за роса;